

Kao lijek će nam služiti će stihovi posvećeni majci Hrvatskoj i Tvojim majci, Stjepanu i Tini, stihovi Ivana Picera "Rasti tu". Ti si svoje mladice ostavio. Tužni su roditelji koji će u uspomeni Tebi pružiti snagu i mogućnost dotoka životnih sokova. I kaj još reći, od svojih svih prijatelja i Tvojih najbližih, nego stih Frana Galovića;

"Ja tebe dajem ove pesme moje
to najlepší je i jedini dar
kaj znam i morem dati primli bar
to zadnje cvetje domovine svoje"

Ispred kleti Tvoje brat ćemo cvetje za te. Hvala Ivici Perclu na uglazbljenoj pjesmi MOJEMU OCU, hvala svima koji danas prijateljski i s tugom u srcu dolaze u naše i Tvoje BREGGE. Moramo često otići k Tvojim Bregima i nabrati cvetje za Te, do vijeka dok nas bude i dok bude dječaka i djevojčica koje si naučio pjevati, a koje ćemo svesrdno zamoliti da to učine i poslije nas. To je jedino jamstvo da Te nećemo zaboraviti, a stih Luke Botića na vrhu Marjana kraj Splita svjedoči ono što si htio i želio: "I u grobu raspršeni prašak za popevku razigrat se hoće".

Tome bi trebalo dodati da su Tvoje popevke bile uvijek očekivanje mira, hrvatske sloge i slobode. Danas počivaš mirno u svojim BREGIMA i neka Ti povjetarac Bilogore donese miran počinak. Eto, Tvojim obitelji i mi upućujemo molitve. Ti si pjevao i ocu i majci, a danas Tvoj sin Stjepan i kćerka Tina pjevaju svom ocu kroz stihove Frana Galovića i usta Ivica Percla. Ostatak će praznina u Bregima na Dane zelja i naše veselje će biti umanjeno za Tebe i Tvoje djelo. Na kraju ne vjerujemo da Te nema. Odzvanjaju Tvoje pjesme i odzvanjat će dok bude Tvojih prijatelja, Podravine i Hrvatske.

Maja GJEREK LOVREKOVIĆ

Društvo hrvatskih književnika

NEUGLAZBLJENA PJESMA I PISMO

Još uvijek sam tužna zato što sam morala napisati ovu pjesmu, što me ona sama prisilila da je napišem, i što pišem i ovaj tekst, sada. Jer, odlazak prijatelja nije nešto što se može preboljeti, već više nalikuje neprestanom odgađanju radosti do ponovnog, nebeskog susreta. Daj Bože, da takav i bude, nebeski radostan. Ta vjera mi daje snage da nastavim. I da se sjećam naših zajedničkih nastupa po knjižnicama i crkvama, i putovanja do tamo, prožetih dugim razgovorima. Jadranka, ti i ja u nekom automobilu, na nekoj cesti, dok sipi srebro mjesečine ili snijega, po tko zna koji put razgovaramo o poeziji i glazbi, našim obiteljima i vjeri ili budućoj suradnji. Programi su nam se zvali "Večer za nježnost" i vjerujem da ih je publika tako doživljavala, nježno. I vaše glasove, ujedinjene pjesmom i tvojom nadahnutom glazbom, i moje stihove, koje sam, usprkos tremi, nastojala što bolje pročitati. "Duo Anima" i Maja. Dvije duše, i još jedna. Šalili smo se da bismo se slobodno mogli zvati i "Trio Anonimus" kad nastupamo zajedno. Nagovarao si me da snimim audio kazetu na kojoj bih uz tihu

glazbu čitala svoje pjesme i stalno ispitivao zašto to već jednom ne snimimo? Ne znam, Vlado, doista ne znam. Znam da me ponekad čudilo zašto to stalno spominješ, kao da ti se žuri. Sad mi je žao što i ja nisam požurila i ispunila ti tu želju, ideju pjesnika koji je punim srcem volio poeziju. I što nisamo još češće razgovarali, još više se družili. Ne sjećam se da sam ti dovoljno zahvalila na mojim pjesmama koje si čudesno uglazbio, pretvorio ih u duhovne šansone. Hvala ti.

Još od početka, čitajući pjesmu koju sam ti napisala prije godinu dana znajući da je nećeš uglazbiti, i koja je tako nalik pismu koje te želi stići prije no što se od nas konačno oprostiš, slutila sam da će i ovaj tekst imati sličan ton jer samo tako mogu pisati o tebi, pišući ti nešto nalik pismu i s vjerom da anđeoska pošta besprijekorno funkcionira. Sretna sam da imam tvoje i Jadrankine kazete i CD-e koje još uvijek ne mogu slušati jer mi se srce počne otimati u grudima, ali promatram ladice u kojima su, poput nekih malih zavjetnih kovčega ili škrinja s blagom čije razgledanje i udisanje ostavljam za neizvjesno sutra. Koje će, ne sumnjam, doći. Jednako sam sretna što moja memorija ima snimljene sve one neponovljive trenutke naših druženja i prijateljstva, zapečaćene tvojim osmijehom i glasom na vratima, dok ulaziš u našu kuću. Ah, da. Pozdravima se pridružuju mama, Marija i Ivan - nikad mi ne bi oprostili da ih ne spomenem, cijelu malu obitelj Gjerek i Lovreković koja te, prijatelju, to znaš, spominje u svojim molitvama. Nadam se da ti se tvoj portret koji su nacrtali Ivan i Dražen sviđa. Ne znam kako sam uopće uspjela napisati toliko rečenica, a još prije pola sata činilo se da ruka ne želi držati penkalo među prstima. To je valjda inercija pjesnika koji se ubrzo poželi sklizati snježnom površinom papira i navika djeteta koje je jednom zauvijek naučilo da se zadaće moraju pisati i obveze izvršavati. Jer, zamolili su me da ovo učinim. Netko kog jako poštujem i volim i, što mi je preostalo? Što? Kad se suze ne mogu tiskati, a ne bi bilo lijepo rasplakati opet one koji te vole jer znaš kako to ide, suza vuče suzu. U Koprivnici je ulice opet počeo osvajati miris jeseni i nije te bilo na još jednom mom rođendanu, osim ako nisi ono ti nazvao s neke zvijezde, a onda naglo spustio slušalicu? Mislim da će prva naša zajednička pjesma, koju ću moći poslušati, biti "Božićni san". Možda već za ovaj Božić, tko to zna? Možda mi do tad već odgovoriš na ovo pismo na neki svoj duhovit ili duhovan način, kako si ti to već znao. Sve ono pametno i duboko o tvojoj glazbi, tebi kao velikom i iskrenom umjetniku i senzibilnom pjesniku, napisat će drugi ljudi, to znam. A "Majić", kako si me ti zvao, znaš da i tako ne može drugo no plakati i smijati se pjesmama ili rečenicama sličnim ovima. Sigurna sam da si sretan jer si bliže Isusu, a tamo si uvijek želio biti. To što smo mi tužni ovdje, manje je važno. Jer, kad se sve zbroji i oduzme, rezultat je ionako iracionalna i vječna ljubav, naše prijateljstvo. Dragi moj duhovni brate, najdraži naš Vlado. Molim te, ubuduće kad me posjećuješ u snu, ponesi paketić papirnatih maramica. Uplakane i neispavane pjesnikinje nisu baš prizor kojim bi se veselilo ijedno jutro. Uživaj u anđeoskoj glazbi i napiši još mnogo novih pjesama do našeg susreta. I maši, maši jako kad me ugledaš, da te prepoznam u svojoj bjelini.....

NEUGLAZBLJENA PJESMA

za Vladu Dolenca

Anđeli me njišu, i ti si među njima,
A čini se da je vjetar koji hoda na prstima
I nosi srce krhko poput lista
U nebo, no tamo, među zrelim granama,
Ona zraka sunca, tvoj osmijeh je. I blista.

I taj napjev što se čuje - nisi li u zbor
Pozvao i slavuje, zlatokrile letače?
I kristalna zvona nad Podravinom,
One kapi guste, srebrnaste kiše,
Sada, kad znaš i pitanje i odgovor
Zašto se pri rođenju i na odlasku plače,
Kao da je Zemlja suza prožeta modrinom,
Ili usna koja šapće: "Nikada više....."

I dok punim dahom sviraš i pjevaš,
Lebdeći nad nama kao slobodna ptica,
Blistaju li poput dviju nota pred jesen
Na crtovlju tvog srca Bregi i Koprivnica?
A svijet je opet i mlad, i zanesen.

Anđeli me njišu, još krila su im mokra
Od ljudskih, uzaludnih, prolivenih suza.
No, prijatelju dragi, tako mnogo dobra
Nosio si ovdje, a duša - kao ruža -
Cvala na tvom licu dok iz milog lika
Strujila je glazba i mir Božjeg umjetnika.

I ta pisma što si raspjevana ostavio,
Tvoje note, da čitamo ih nježno
Kao zlatne zvuke u novoj tišini,
O ljubavi i smislu, dobroti i toplini,
U mramoru su vječnosti iscrtala ti sjenu,
A ti moli za nas i dalje svojom pjesmom,
Pred Bogom, u Raju, novoj domovini,
Dok Hrvatska ti maše kao stih u refrenu.....